

бимо й леліємо. Зранку виводжу на травичку у двір – попастися. Він прислухається, принохується – і лише згодом їсть.

А знаєте, у нього є ще одна кличка – Байрактар. Розповісти чому? Коли над нашим будинком у Харкові пролітали ракети чи літаки, Степан починав голосно пищати, хвилювався, не знаходив собі місця. Коли все стихало, він заспокоювався. У Полтаві такого немає. Я дуже цьому радію! І Степан також!

Олексій тепло обіймає друга й шукає очима однолітків, із якими вже тут знайшов спільні інтереси, книги, розваги й турботи, бо в ліцеї живуть... ще три коти й три собаки. Частинки родин. Злякані, але цікаві. Обживаються, як і люди...

Біле пухнасте створіння з чорними оченятами-намистинками розглядає все навколо й гризе морквинку, пряде вушками – прислухається: війна... Але Любов людська жива. І Степан це відчуває!

ЯСА ЖИТТЮ

За тужним усміхом осіннім
Бреду і шулюся від сонця.
На чатах дня – небес склепіння,
А я пірнаю в нього... Сон це?
Прожогом крила розпростерши,
Над сивим лісом зависаю.
І мовби зараз, мовби вперше
Секрети осені читаю.
У голих арабесках віття
Тужби не чути, а надія,
Попри рясні сухі суцвіття,
Ясу весні таки наміре!